

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Rev 1009/06
18.05.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Slobodana Dražića, predsednika veća, Vlaste Jovanović, Jelene Borovac, mr Ljubice Jeremić i Biljane Dragojević, članova veća, u parnici tužioca AA, koga zastupa punomoćnik AB, advokat, protiv tužene Državne zajednice Srbija i Crna Gora, Ministarstva odbrane, koju zastupa Odeljenje za imovinsko-pravne poslove - Odsek u Beogradu, Beograd, radi naknade nematerijalne štete, odlučujući o reviziji tužioca izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. broj 2412/05 od 19.8.2005. godine, u sednici održanoj 18.5.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana revizija tužioca izjavljena protiv presude Okružnog suda u Beogradu Gž. broj 2412/05 od 19.8.2005. godine, stava prvog izreke.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Drugog opštinskog suda u Beogradu P. broj 3481/99 od 25.11.2004. godine odbijen je tužbeni zahtev tužioca kojim je tražio da se obaveže tužena da mu na ime naknade nematerijalne štete isplati iznos od 160.000,00 dinara za pretrpljene fizičke bolove, iznos od 100.000,00 dinara za pretrpljene duševne bolove zbog umanjnja opšteživotne aktivnosti, iznos od 100.000,00 dinara za strah i iznos od 170.000,00 dinara za pretrpljene duševne bolove zbog naruženosti, ukupno 530.000,00 dinara sa traženom kamatom, kao neosnovan.

Presudom Okružnog suda u Beogradu Gž. broj 2412/05 od 19.8.2005. godine stavom prvim izreke odbijena je žalba tužioca kao neosnovana i potvrđena je presuda Drugog opštinskog suda u Beogradu P. broj 3481/99 od 25.11.2004. godine u delu kojim je odbijen zahtev tužioca za naknadu štete na ime pretrpljenih fizičkih bolova, pretrpljenih duševnih bolova zbog naruženosti i za strah. Stavom drugim izreke ukinuta je presuda Drugog opštinskog suda u Beogradu P. broj 3481/99 od 25.11.2004. godine u delu kojim je odbijen zahtev tužioca za naknadu štete za pretrpljene duševne bolove zbog umanjnja životne aktivnosti i predmet u tom delu vraćen istom sudu na ponovno suđenje.

Protiv pravnosnažne presude Okružnog suda u Beogradu, stava prvog izreke, u zakonskom roku izjavio je reviziju tužilac zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka i pogrešne primene materijalnog prava.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 386. ranije važećeg Zakona o parničnom postupku koji se primenjuje na osnovu člana 491. stav 1. i 4. ZPP ("Sl. glasnik RS" br. 125/04), Vrhovni sud je našao da revizija tužioca nije osnovana.

U provedenom postupku nije učinjena bitna povreda odredaba parničnog postupka iz člana 354. stav 2. tačka 11. ZPP, na koju Vrhovni sud pazi po službenoj dužnosti, a tužilac u izjavljenoj reviziji pozivajući se na počinjenost bitnih povreda iste ne identifikuje niti ih konkretizuje u čemu se one ogledaju.

U postupku je utvrđeno, što među strankama nije ni sporno, da je tužilac kao vojnik na odsluženju vojnog roka povređen u vršenju vojne službe dana 30 - 31.1.1991. godine u mestu Brčko, VP BB Brčko. Do povređivanja tužioca došlo je tako što se kretao po mraku, bez ikakvog osvetljenja, na "mrtvoj straži", zbog čega je upao u jednu od rupa koji su za sobom ostavili tenkovi i povredio koleno leve noge. Dana 23.7.1991. godine tužilac je primljen na hirurško odeljenje Vojne bolnice u Sarajevu, gde mu je 24.7.1991. godine urađena operacija na levom kolenu. Nakon operacije tužilac je upućen na rehabilitaciju. Utvrđeno je da je neprekidno lečenje kod tužioca trajalo do kraja 1991. godine odnosno akutna faza lečenja tužioca trajala je do kraja 1991. godine, a nakon toga je poprimila hronični karakter. Akutni bolovi su trajali do kraja 1991. godine, sa svim ostalim simptomima obolenja koji prate tu fazu, a svi ostali pregledi posle toga povremeno kao, što je pregled iz 1996. godine, jedan iz 2003. i 2004. godine samo pokazuju da se radi o hroničnom obolenju. Utvrđeno je i to da su da je krajem 1991. godine kada je završeno lečenje kod tužioca, prestali fizički bolovi (jakog i srednjeg intenziteta) i strah, koji prema nalazu i mišljenju sudskog veštaka neuropsihijatra doktora VV nije ostavio posledice u psihičkoj sferi. Kod tužioca postoji estetsko naruženje lakog stepena i ogleda se u hipotrofiji mišića natkolenice u odnosu na zdravu nogu merenu po obimu iznosi 1,5 cm i ožiljku od operacije sa unutrašnje strane dužine oko 5 cm.

Stoga, je predmet ovog spora između ostalog po tužbi za naknadu štete koju je tužilac podneo sudu 7.12.1998. godine naknada nematerijalne štete za pretrpljene fizičke bolove, psihičke bolove zbog naruženosti i za strah.

Međutim, kako je lečenje kod tužioca trajalo do kraja 1991. godine kada su prestali fizički bolovi i strah i formirano estetsko naruženje lakog stepena, a tužilac tužbu za naknadu štete podneo 7.12.1998. godine pravilno su nižestepeni sudovi primenili materijalno pravo, odredbu člana 376. ZOO, kada su uvažavajući istaknuti

prigovor tužene o zastarelosti ovog potraživanja odbili tužbeni zahtev tužioca za naknadu nematerijalne štete za pretrpljene fizičke bolove, psihičke bolove zbog naruženosti i za strah, dajući pri tom razloge koje u svemu prihvata i ovaj sud.

Naime, rok zastarelosti počinje teći prvog dana posle dana kada je poverilac imao pravo da zahteva ispunjenje obaveze ako zakonom za pojedine slučajeve nije šta drugo propisano (član 361. ZOO). Kod naknade štete obaveza naknade smatra se dospelom od trenutka nastanka (član 186. ZOO). Potraživanje naknade deliktne štete u smislu člana 376. ZOO zastareva za 3 godine od dana kada je oštećeni doznao za štetu i lice koje je štetu učinilo (subjektivni rok), a u svakom slučaju potraživanje zastareva za 5 godina od dana je šteta nastala (objektivni rok). Za početak roka zastarevanja deliktne štete relevantno je saznanje oštećenog za štetu i za lice koje je štetu prouzrokovalo, kao i za obim štete (utvrđenje svih činjenica i okolnosti koje su od značaja za utvrđivanje visine štete). Zato, se početak roka po pravilu ne poklapa sa momentom nanošenja telesne povrede (štetne radnje), pa tako u pogledu naknade za fizičke bolove rok zastarelosti teče od momenta kada su prestali fizički bolovi relevantni za dosuđivanje naknade (jakog i srednjeg intenziteta), za strah od završetka straha koji je bio intenzivan i dužeg trajanja dok za naruženost od momenta kada je završeno lečenje i kada je izvesno da izmenjena spoljašnost oštećenog izaziva okolini gađenje, sažaljenje i druge negativne reakcije. Kako je u toku postupka utvrđeno da je lečenje tužioca završeno do kraja 1991. godine do kada su prestali i fizički bolovi relevantni za dosuđivanje naknade i strah, kao i nastale okolnosti relevantne za naknadu štete za pretrpljene psihičke bolove za naruženost, a tužba je podneta 7.12.1998. godine, to je u konkretnom slučaju potraživanje tužioca za navedene vidove naknade nematerijalne štete zastarelo prema navedenoj odredbi člana 376. ZOO pošto su pre podnošenja tužbe protekli subjektivni i objektivni rok u kojima je tužilac mogao ostvarivati pravo na sudsku zaštitu. Zato, navodi revizije o pogrešnoj primeni materijalnog prava nisu osnovani.

Vrhovni sud je, iz ovih razloga na osnovu člana 393. ZPP, odlučio kao u izreci.

Predsednik veća - sudija

Slobodan Dražić, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

KO